ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

ΦΟΙΒΗ ΑΘΗΝΑΙΟΥ e-mail

Αν σας σφίγγει η πόλη γύρω, αν έχετε διάθεση να επικοινωνήσετε για το πρόβλημά σας, η κυρία Φοίβη Αθηναίου (που έχει τα νεύρα της από οκτώ ετών!) είναι εδώ, στην ηλεκτρονική διεύθυνση Phoebe@dolnet.gr (με ένδειξη: Για Φοίβη) και στην ταχυδρομική διεύθυνση «ΤΑ ΝΕΑ», «Ορίζοντες», Για κ. Φοίβη Αθηναίου, Μιχαλακοπούλου 80, 115 28 Αθήνα

Κάτω τα χέρια απ' το λιβανιστήρι

Αγαπητή Φοίβη,
Μέσα σ' αυτό το όργιο ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας (βαπτισμένο μεταρρύθμιση από τους αγγέλους του σεμνά και ταπεινά), προτείνω στον μάγο επί των οικονομικών λόρδο Αλογοσκούφη να κοιτάξει και την περίπτωση της ΕΡΤ. Ξεπουλώντας την εξασφαλίζει:
Αρκετά χρήματα για βούλωμα κάποιας τρύπας του διάτρητου προϋπολογισμού του.
Απαλλάσσει νοικοκυριά, κοτέτσια, στάβλους, αποθήκες, αντλιοστάσια και ό,τι άλλο καταναλώνει ρεύμα, από το χαράτσι που όλοι μας πληρώνουμε με κάθε λογαριασμό της ΔΕΗ. Ένα χαράτσι επί δικαίων και αδίκων που αποφέρει πολλά εκατομμύρια στα ταμεία της αμαρτωλής ΕΡΤ (ίσως και σε κάποιες τσέπες).
Απ' όσο γνωρίζω, η Ευρωπαϊκή Ένωση απαγορεύει την προνομιακή κρατική χρηματοδότηση (βλ. Ολυμπιακή). Επίσης, η συγκεκριμένη χρηματοδότηση αντιβαίνει στους κανόνες του υγιούς ανταγωνισμού.
Απορώ με τους καναλάρχες των ιδιωτικών καναλιών πώς ανέχονται αυτή τη μεροληψία εις βάρος τους.
Εμπρός λοιπόν, ας πει κάποιος στον λόρδο Αλογοσκούφη να ορμήσει. Μία τέτοια ενέργεια ίσως δώσει και κανένα πόντο στις δημοσκοπήσεις.
Φιλικά, Άγγελος Τόφας, Πειραιάς

Σιγά που θα βάλει χέρι στην κρατική ΕΡΤούλα, αγαπητέ Άγγελε. Και να χάσουν τόσοοοοοοο λιβανιστήρι πληρωμένο αδρά από εμάς τους πολίτες – ακόμη κι από τα κοτέτσια μας και τις αποθήκες μας, όπως πολύ σωστά λέτε; Να χάσει τόσους και τόσους ρεμπεσκέδες που δικαιολογούν αδιακρίτως τα χαΐρια της σεμνής και ταπεινής (και με μηδενική ανοχή στη διαφθοράαااα – για να μην ξεχνιόμαστε) διακυβέρνησης; Να χάσει τα πανάκριβα πληρωμένα (ακόμη και τσίπια στον Ζαν Πολ Γκοτιέ πληρώσαμε προς 170.000 ευρώ για να κρατήσει το πόνημα της μόδας στην προσωπική της συλλογή η εθνικώς πατώσασα στη Γιουροβίζιον Αννούλα Βίσση) πανηγυράκια που δίνουν στην κυβερνησάρα μας άλλοθι «εκ–πολιτιστικής ανάτασης»; Πού βρίσκεστε πια; Σε ευνομούμενη χώρα, γεμάτη Δον Κιχώτες; Κοιτάξτε γύρω σας...

Να σας χορέψω κάτι σε καρσιλαμά, κάτι σε χορό της Σαλώμης; Έχει πέραση τελευταία...

Μήπως κάτι ήξερε;

Αγαπητή κ. Αθηναίου
Είδα δημοσκόπηση της Metron Analysis σε μεσημεριανό δελτίο του Antenna που εμφάνιζε το ΠΑΣΟΚ 2,5 ποσοστιαίες μονάδες μπροστά από τη Ν.Δ. Προ καιρού η εικόνα ήταν ανεστραμμένη και το ΠΑΣΟΚ δεχόταν βολές ότι δεν είναι σε θέση να κάνει αντιπολίτευση. Με τα νέα δεδομένα είναι, δυστυχώς, πασιφανές ότι σε αυτή τη χώρα κυβερνά και θα κυβερνά ο λιγότερο χειρότερος, ο λιγότερο ανύπαρκτος.
Με απογοήτευση, Ευθύμιος Χιόνης, Φιλοθέη

Ο Ισοκράτης (436 π.Χ-338 π.Χ.) έγραφε, αγαπητέ Ευθύμιε, από τότε: «Η Δημοκρατία μας αυτοκαταστρέφεται διότι κατεχράσθη το δικαίωμα της ελευθερίας και της ισότητας, διότι έμαθε τους πολίτες να θεωρούν την αυθάδεια ως δικαίωμα, την παρανομία ως ελευθερία, την αναίδεια του λόγου ως ισότητα και την αναρχία ως ευδαιμονία». Μήπως εκείνος κάτι ήξερε κι εμείς κάτι δεν έχουμε καταλάβει για τους «καταλληλότερους» και μη;

«Πού πας με τα λεφτά, παλικάρι μ';»

Στα μουλωχτά θέλει να την περάσει ο «αρμοδιότατος» του εκ-Πολιτισμού τροπολογία χαριστική βολή στο Ταμείο Αρχαιολογικών Πόρων και Απαλλοτριώσεων. Και αποφασίζει τα έσοδα του Ταμείου – κυρίως από τα εισιτήρια των μουσείων και τα πωλητέα – να μη διοχετεύονται μόνο προς τα μουσεία και τις Εφορείες Αρχαιοτήτων για λειτουργικά έξοδα, αλλά και προς την Ενοποίηση Αρχαιολογικών Χώρων, τον Οργανισμό Προβολής Ελληνικού Πολιτισμού (προβολής τι, είπατε;), το Ταμείο Διαχείρισης Πιστώσεων για την Εκτέλεση Αρχαιολογικών Έργων.
Παράλογοοοοο; Ορίστε, δεν απαντάει. Άρα λογικό! Διότι τι να τα κάνουν τα λεφτά τα μουσεία και οι Εφορείες; Αφού οι διευθυντές έχουν συνηθίσει να φέρνουν χαρτί υγείας από το σπίτι και να πληρώνουν τη γραφική ύλη από την τσέπη τους. Και, εφ' όσον οι επισκέπτες έχουν συνηθίσει να βρίσκουν κλειστές αίθουσες καθώς δεν υπάρχουν χρήματα για τους φύλακες;
Πώς είπατε; Έχει στην ευθύνη του το ΤΑΠΑ τις απαλλοτριώσεις και περιπτώσεις εκκρεμούν 20 χρόνια; Οι πολίτες που προσφεύγουν στα ευρωπαϊκά δικαστήρια για την περιουσία τους που εμπίπτει στην Α' Ζώνη Προστασίας Αρχαιολογικών Χώρων ολοένα και δικαιώνονται; Ψιλά γράμματα...
Τόσα χρόνια δεν έπαιρναν αποζημίωση, διότι «δεν υπήρχαν λεφτά». Τώρα κι αυτά τα ελάχιστα θα πάνε στον ΟΠΕΠ (αλήθεια, από πότε έχει να κάνει κάτι ο Οργανισμός με την ύποπτη σύμβαση Siemens;) και στις πεζοδρομήσεις της ΕΑΧΑ...
Είναι πολλλλλλλλλά τα λεφτά, φαίνεται. Για να τους φτάνουν για τα έξοδα μουσείων και Εφορειών, για απαλλοτριώσεις, για παραγωγή πωλητέων και εκδόσεων, για τη μισθοδοσία των υπαλλήλων του ΤΑΠΑ και για να αποπληρωθούν τα δάνεια του 2000 και του 2004 που είχε συνάψει το Ταμείο για να ξεπληρώσει τα χρέη του από τις απαλλοτριώσεις!
Σκάνδαλο; Συ είπας. Υπάρχει και κερασάκι! Η σύνθεση του Δ.Σ. του ΤΑΠΑ δεν θα εγκρίνεται πλέον από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο. Όχι. Θα περνάει κατ' ευθείαν από τον «αρμοδιότατο» εκ-Πολιτισμού. Όχι επειδή δεν γινόταν πάντα ό,τι ήθελε ο εκάστοτε. Απλώς διατηρούνταν τα «δημοκρατικά» (σιγά παιδιάαااااα) προσχήματα. Τώρα πάνε κι αυτά με ένα σαθρό νομικίστικο επιχείρημα, που καταρρέει μόλις διαβάσει κάποιος με προσοχή τον αρχαιολογικό νόμο.
Υπήρχαν αφελείς που πίστευαν πως ο αρχαιολογικός νόμος ήταν από εκείνους που δεν θα άγγιζε ουδείς για μικροκομματικά συμφέροντα και για τα δικά του ρουσφέτια; Καλά κρασιάااαα.

Φοίβη

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ

Τα σύκα σκάφη και τη σκάφη σύκα

Αν λέγαμε πως αυτό που θα γράψουμε αμέσως παρακάτω το είπε ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός ή ο Γρηγόριος ο Νύσσης, τουλάχιστον όσοι δεν πιστεύουν, θα το θεωρούσαν αναμενόμενο, εν πολλοίς, δηλαδή, άσφαιρο. Αν σημειώσουμε όμως πως το είπε ο γνωστός (πασίγνωστος για την ακρίβεια) μουσικός και τραγουδιστής Γιώργος Νταλάρας, ασφαλώς θα προβληματίσει, ιδιαίτερα, τον καθένα, πιστεύει δεν πιστεύει. Χωρίς ο Γιώργος Νταλάρας να μπαίνει στη σειρά των μέγιστων αυτών μορφών της Ορθοδοξίας, επειδή, ως καλλιτέχνη (τον κάθε καλλιτέχνη, άλλωστε) τον φαντάζεται κανείς, εκ προοιμίου, άθρησκο ή έστω αμφισβητία, το να ομολογεί πως «η θρησκεία είναι έ-να εργαλείο που το χρειαζόμαστε, δεν το πετάμε», νιώθεις αυτήν την ομολογία να αξίζει καθαρό χρυσάφι. Τόσο, όσο σκέτο μπακίρι θα ηχούσε η ρήση αυτή, αν την έλεγε ένας παπάς ή μοναχός, που έχει πρωταγωνιστήσει ή πρωταγωνιστεί τις μέρες αυτές στα γνωστά οικονομικά σκάνδαλα. Για να συντομεύουμε, μάλιστα, τις διαδικασίες ώστε να φτάσουμε στο καθαυτό θέμα μας, ας θυμηθούμε μιαν αποστροφή του ποιητή Τάκη Σινόπουλου, πριν από τριάντα χρόνια, σ' ένα κείμενό του για τη σημασία της λογοτεχνίας. Είπε ο ποιητής του

Του **Θανάση Θ. Νιάρχου**

«Νεκρόδειπνου»: «Εν αρχή ην ο λόγος. Και μετά (για να ξεμπερδεύουμε) ο Ζαν Πωλ Σαρτρ».

Για να ξεμπερδεύουμε, λοιπόν, ο Χριστός υπήρξε ο δημιουργός μιας θρησκείας που, αν αναλογιστεί κανείς την ιστορική στιγμή, γίνεται ακόμη πιο αποκαλυπτικός και χαρισματικός ο χαρακτήρας της καθώς τίποτε δεν την προοιωνιζόταν. Αναρριγεί κανείς σύγκορμος όταν σκεφτεί πώς προφέρεται ένας λόγος που αν δεν είχε συκοφαντηθεί, σπιλωθεί και εμπορευματοποιηθεί, θα πραγματοποιούσε με τον πιο ανεπιτήδευτο τρόπο την έννοια του παράδεισου (να το προσέξουμε αυτό) εν ζωή. Κανείς δεν φαίνεται να υποψιάζεται, ή αν το καταλαβαίνει να φροντίσει να το διατυμπανίσει (από τους «λειτουργούς» του τουλάχιστον) ότι η έννοια του θαύματος στον Χριστό δεν έχει μόνο το νόημα της αυτόματης αλλαγής των πραγμάτων προς το καλύτερο. Η έννοια του θαύματος περικλείει ταυτόχρονα μια αίσθηση του χρόνου εντελώς ανατρεπτική, ποιητική, πρωτοπόρα εις το δινεκές. Ο Χριστός δεν αναβάλλει. Γιατρεύει τους αρρώστους την ίδια στιγμή που τους συναντά, χορταίνει όσους πεινάνε την ίδια στιγμή που νιώθουν το στομάχι τους να γουργουρίζει. Η συγκλονιστικότητα και η αποκαλυπτικότητα του θαύματος έγκειται στην έννοια ενός χρόνου που δεν γνωρίζει αναβολή, μετάθεση στο μέλλον και, πολύ περισσότερο, στους ουρανούς. Δεν θα ήταν πιο φυσιολογικό όσοι τον διακονούν αντί να διαχειρίζονται οικονομικά ή ακόμη και να προσεύχονται, να έχουν εγκατασταθεί, για να μην πούμε να συνωθούνται, στις τρεις-τέσσερις (δέκα έστω) εισόδους των λαθρομεταναστών, ώστε να τους διασφαλίζεται πάραυτα ένα ανθρώπινο μέρος για διαμονή, καλό φαγητό και άφθονο νερό;

Γεγονός που δεν θα σήμαινε βέβαια θαύμα, αλλά έναν υποτυπώδη σεβασμό στην πρακτική εκδοχή της δουλειάς τους. Γιατί θαύμα σημαίνει να ξεδιψάς τους άλλους ενώ δεν έχεις καν νερό για τον εαυτό σου. Όμως αν φαίνεται να στερούνται όχι βέβαια την προοπτική του θαύματος, αλλά τη στοιχειώδη ευφυΐα να σεβαστούν τα καθήκοντα που ελευθέρως έχουν επιλέξει, είναι γιατί όταν υπογράμμιζαν ως μέλημά τους τα καθήκοντα αυτά, την ίδια στιγμή ωρίμαζε μέσα τους η απόφαση να μην «ιδρώσει το αυτί τους» για οτιδήποτε και αν εξακριβωμένα τους καταμαρτυρούσαν. Πριν γνωρίσουν τον κόσμο τους, είχαν συνειδητοποιήσει πως η δημοσιότητα λειτουργεί ως ένας τεράστιος απορροφητήρας που ακόμη και το πιο κατάπτυστο σκάνδαλο, το μεταβάλλει σ' ένα ζήτημα που γι' αυτό ποικίλλουν απλά οι απόψεις. Όταν αυτή η «αλήθεια» γίνεται συνείδηση σε ανθρωπάκια που έχουν κατακτήσει στο μεταξύ αξιώματα, έχουμε ηθικά το «τέλος» της ζωής.

Βέβαια παραμένει απορίας άξιον πώς σ' έναν κόσμο που προϋποθέτει ως στοιχεία της συγκρότησής του πλέον τον Χάιντεγκερ, τον Βολταίρο, τον Ντοστογιέφσκι, τον Μπέργκμαν, είναι δυνατόν να υπάρχει περιθώριο ώστε το περιβόλι της Παναγίας να μεταβάλλει την ίδια σε σημαιοφόρο σε οικονομικά σκάνδαλα και να μην ξεσηκώνονται ακόμα και οι πέτρες. Δεν είναι δυνατόν τα ονόματα που αναφέραμε και εκατοντάδες άλλα που παραλείψαμε, να μην έχουν συγκροτήσει έναν κώδικα που σε κάποιον βαθμό, αν δεν την εξοστρακίζει, κάνει ύποπτη την αγυρτεία ώστε να μην μπαινοβγαίνουμε, σαν να μη συμβαίνει τίποτε, μέσα σ' έναν διαρκώς ανανεούμενο σκοταδισμό. Απλά για να μη μας λένε τα σύκα σκάφη και τη σκάφη σύκα και να μην αναρωτιόμαστε καν.

Ο Θανάσης Θ. Νιάρχος είναι ποιητής, συνεκδότης του περιοδικού «Η Λέξη»